

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(*Ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Ὁ ὑπηρέτης ἔνευσε καταφατικῶς, χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ, ρίψας ἐνταυτῷ λοξὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς κ. Λουκίας, διότι ἦτο περίεργος νὰ ἴδῃ ποίαν ἐντύπωσιν ἔκαμε τοῦτο εἰς αὐτήν. Ἀλλὰ πρὶν λάθῃ καιρὸν νὰ ἀποσύρῃ τὸ πινάκιον ἀπ' ἔμπροσθεν τῆς Χαΐδης, ἐκείνη ἤρπασε τὴν φρατζόλαν καὶ τὴν ἔχωσεν εἰς τὴν τσέπην της. Τοῦτο ἔφερεν εἰς πειρασμὸν τὸν Σεβαστιανὸν νὰ γελάσῃ ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς ὅτι δὲν ἐπετρέπετο τὸ τοιοῦτον εἰς τὴν τράπεζαν, ἐκράτησε τὸν ἑαυτὸν του καὶ περιέμενε μὲ τὸ πινάκιον εἰς χεῖρας προσφέρων τὸ ψάρι εἰς τὴν Χαΐδην.

— Ἐμπορῶ νὰ πάρω ἀπὸ τὸ ψάρι; τοῦτο ἠρώτησεν ἐκ νέου ἡ Χαΐδη.

Ὁ Σεβαστιανὸς ἔνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς του, ὅτι ἡδύνατο.

— Λοιπόν, εἶπεν ἡ Χαΐδη, δός μοι σὺ ἀπ' αὐτό! Τοιαύτην χωριατοσύνην ὁ δυστυχὴς Σεβαστιανὸς δὲν εἶχεν ἰδεῖ εἰς τὴν ζωὴν του· ὅθεν ἤρχιζε νὰ δεικνύῃ ἱσχυμεῖα γέλωτος, καὶ διετάχθη ἀμέσως νὰ ἀφήσῃ τὸ πινάκιον μὲ τὸ ψάρι ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ν' ἀπέλθῃ. Ἀφοῦ δὲ ἔκλεισε τὴν θύραν κατόπιν του, ἡ κ. Λουκία ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν Χαΐτην, «Βλέπω, εἶπεν, ὅτι πρέπει νὰ σὲ διδάξωμεν καὶ πῶς νὰ φέρεσαι εἰς τὴν τράπεζαν, Χαΐτη! Ἄκουε λοιπόν, καὶ εἰς ὀλίγον ὥραν τῆς εἶπε πῶς πρέπει νὰ κάθῃται εἰς τὴν τράπεζαν καὶ πῶς νὰ τρώγῃ, καὶ πῶς νὰ φέρεται εἰς τοὺς ὑπηρέτας, ὅταν ὑπηρετοῦν εἰς τὴν τράπεζαν. Ἐκτὸς τούτου μὲ τὸν Σεβαστιανὸν ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ὁμιλῇς, ἐκτὸς ἐὰν ἔχῃς καμίαν ὑπόθεσιν σπουδαίαν νὰ ἐκτελέσῃ διὰ σέ. Πρέπει δὲ νὰ μεταχειρίζεσαι τὸ σὺ, ὅταν ὁμιλῇς εἰς αὐτόν, καὶ τὸ κυρία, ὅταν ἀποτείνεσαι εἰς τὴν Τινέτην καὶ ἐμέ. Ἡ κυρία Κλάρα θὰ σὲ εἴπῃ πῶς νὰ τὴν ὀνομάζῃς. Μετὰ τοῦτο ἡ καλὴ κ. Λουκία ἤρχιζε νὰ τὴν διδάσκῃ διάφορα ἄλλα πράγματα, ἀλλὰ πρὶν τελειώσῃ τὸ πρῶτον τοῦτο μάθημα τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ Χαΐδη ἀπεκοιμήθη, διότι ἦτο κουρασμένη ἐκ τοῦ ταξιδίου!

— Ὅλη σου ἡ διδασκαλία ἐπῆγε στὸν ἀέρα! παρετήρησεν ἡ Κλάρα μειδιῶσα. Τὸ πτωχὸν παιδίον ἐνύσταζε καὶ δὲν ἤκουσε τίποτε ἀπὸ ὅσα τῆς εἶπες. Κάλλιον ἂν ἐφύλαττες τὰς διδασκαλίας σου δι' αὐρίον!

— Ποῖος ἤξεύρει τί θὰ τραβήξωμεν μὲ τὴν χωριατοπούλαν ταύτην! εἶπεν ἡ κ. Λουκία, καλέσασα συγχρόνως τὸν Σεβαστιανὸν καὶ τὴν Τινέτην διὰ τοῦ κώδωνος νὰ ἔλθουν καὶ μεταφέρουν τὴν Χαΐδην εἰς τὸ κρεβάτι της.

Ἡ παραχῇ τῆς κυρίας Λουκίας.

Ὅταν ἡ Χαΐδη ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς της τὴν ἐπομένην πρωΐαν εἰς τὴν Φραγκόρτην, δὲν ἡδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ποῦ εὕρισκετο καὶ τί ἔβλεπε. Ἐτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς της καὶ ἐκύτταξε τριγύρω τὰ διάφορα πράγματα, παρετήρησε τὰς ὡραίας εἰκόνας καὶ τὰς ὡραίας αὐλαίας (κουρτίνας), τὸν λαμπρὸν καθρέπτην καὶ τὰ ὡραῖα χρώματα τῶν τοίχων, τὴν μικρὰν λευκὴν τράπεζαν, ἐπὶ τῇ ὁποίας ἔκειτο ἀγγεῖον πλήρες ἀνθῶν καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς εὕρισκετο παραζαλισμένη ἐκ τῆς θεᾶς αὐτῶν. Τέλος ἐνεθυμήθη ὅτι ἦτο εἰς τὴν Φραγκόρτην, καὶ ταχέως ἦλθον εἰς τὸν νοῦν της αἱ παραγγελίαι, τὰς ὁποίας εἶχε λάβει τὴν παρελθούσαν ἡμέραν, καὶ ἀμέσως ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης της, καὶ εἰς ὀλίγας στιγμὰς ἐνίφθη, ἐκτενίσθη καὶ ἐφόρεσε τὰ φορέματά της. Ἀφοῦ δὲ παρετήρησεν εἰς τὸν καθρέπτην καὶ εἶδεν, ὅτι ὅλα εἶχον καλῶς, ἐπῆγε πρῶτον πρὸς ἐν τῶν παραθύρων, ἐπειτα εἰς ἄλλο καὶ κατόπιν εἰς τὸ τρίτον καὶ ἐθεώρησεν ἑξῶθεν, τῆς ἐφάνη δέ, ὅτι ἦτο ὡς πουλάκι κλεισμένον εἰς κλωβόν. Οὕτε βουνά, οὕτε κοιλάδας, οὕτε δένδρα ἡδύνατο νὰ ἴδῃ, εἰμὴ οἰκίας, παράθυρα καὶ ὁδοὺς πλήρεις ἀμαξῶν καὶ ἀνθρώπων!

Ἦτο ἀκόμη πολὺ ἐνῶρις, διότι ἡ Χαΐδη συνέιθιζε νὰ σηκώνετα πολὺ πρῶτ' εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Παποῦ της ἐπὶ τῶν ὁρέων καὶ νὰ ἐξέρχεται, ὅταν ὁ καιρὸς τὸ ἐσυγχῶρει διὰ νὰ συναῇ τὰ ἄνθη τὰ ὁποῖα εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἶχον ἀνοίξῃ τὰ πέταλά των.

Καθὼς δὲ τὸ πτηνόν, τὸ ὁποῖον εὕρισκε ἑαυτὸ διὰ πρῶτην φορὰν περιωρισμένον ἐντὸς λαμπροῦ κλωβίου καὶ πηδᾶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ζητοῦν μέρος νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα, καὶ πετάξῃ ἀπὸ κλαδίου εἰς κλαδίον, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν δύναται, οὕτω καὶ ἡ Χαΐδη ἠσθάνετο τὴν πρωΐαν ἐκείνην.

Ἐνῶ δὲ εὕρισκετο εἰς τὴν περίλυπον ταύτην κατάστασιν, ἐφάνη εἰς τὴν θύραν ἡ κεφαλὴ τῆς Τινέττης, κρᾶζουσα· «Πρόγευμα ἔτοιμον!»

Ἀλλ' ἡ Χαΐδη δὲν ἐκατάλαβεν ὅτι τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν τραπεζαρίαν διὰ νὰ προγευματίσῃ. Ὅθεν ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ, ἐκάθισεν εἰς μίαν καθίκλαν πλησίον τῆς μαρμαρίνης τραπέζης καὶ παρετήρει τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐπάνω αὐτῆς. Μετ' ὀλίγον ἤκουσε ποδοβολητὸν καὶ εἶδεν ἐκ νέου τὴν θύραν ν' ἀνοιχθῇ μὲ βίαν ὑπὸ τῆς κ. Λουκίας.

— Δὲν καταλαμβάνεις τί θὰ εἴπῃ «πρόγευμα ἔτοιμον;» ἠρώτησε μὲ ὀργὴν τὴν Χαΐδην. «Ἐλα ἀμέσως!»

Ἡ Χαΐδη ἐσηκώθη καὶ ἠκολούθησε τὴν κυρίαν Λουκίαν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου ἡ κ. Κλάρα ἐκάθητο περιμένουσα αὐτήν. Εὐθὺς δ' ἀφοῦ εἰσῆλθε

τὴν ἐχαιρέτησε μὲ πολλὴν χάριν καὶ μὲ γλυκεῖς λόγους, καὶ οὕτω τὴν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ τὴν μοναξίαν καὶ τὸν ἀπότομον τρόπον τῆς Δουκίας. Οὕτω ὅλοι ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ τὸ πρόγευμα ἐτελείωσε μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν τῆς Χαίδης.

Ἀκολουθεῖ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΔΕ ΚΡΟΥΔΕΝΕΡ
ΚΑΙ Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Α΄ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ.
 (Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Ὑπερηφανευθεὶς ἐκ τῶν νικῶν του, ὁ Ναπολέων εἰσέβαλε μετὰ ἡμίσεως ἐκατομμυρίου καλῶς γεγυμνασμένων στρατιωτῶν εἰς τὴν Ἐπικράτειαν τοῦ Τσάρου, ἐλπίζων νὰ τὸν κατασυντρίψῃ ὑπὸ τοὺς πόδας του, ὅπως εἶχε κατασυντρίψῃ τοὺς ἄλλους ἡγεμόνας τῆς Εὐρώπης.

Ὁ κίνδυνος ἦτο μέγας, καὶ πάντες, μὴ ἐξαίρουμένων τῆς μητρὸς καὶ τῆς συζύγου του, μετὰ δακρύων παρεκάλουν αὐτὸν νὰ συνθηκολογήσῃ μετὰ τοῦ Ναπολέοντος, ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν χώραν. Ἀπεφασίσθη τὸ τελευταῖον.

Τὴν πρὸ τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς πρωτεύουσας του νύκτα, κυρία τις τῆς Αὐλῆς εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου ἐκάθητο ὁ Αὐτοκράτωρ, καὶ ἀφοῦ ἐζήτησε συγχώρησιν διὰ τὴν πάρωρον ἐπίσκεψίν της, ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὸν ἑν τεμάχιον χάρτου, παρακάλεσάς νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ἐμπεριεχόμενον, καὶ εἰπούσα, ὅτι θὰ τῷ παρεῖχε πολλὴν παρηγορίαν. Τὴν εὐχαρίστησε καὶ ἔθεσε τὸ χαρτίον εἰς τὸ θυλάκιόν του, δὲν ἐσυλλογίσθη δὲ περὶ αὐτοῦ εἰμὴ μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ὅταν διὰ πρώτην φοράν κατεκλήθη, διὰ νὰ ἀναπαυθῇ. Ἐκβαλὼν τὸ φόρεμά του εὔρε τὸ χαρτίον, ῥίψας δὲ βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ, παρετήρησεν, ὅτι ἦτο ἀντίγραφον τοῦ ἐννενηκοστοῦ πρώτου ψαλμοῦ. Μὴ δυνάμενος δὲ ν' ἀποκοιμηθῇ ἕνεκα τῆς μεγάλης κοπώσεως, ἐφώνηξε τὸν ἱερέα του, ὅστις ἔμενεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ τὸν παρεκάλει νὰ ἀναγνώσῃ εἰς αὐτὸν ἑν μέρος τῆς ἀγίας Γραφῆς. Κατὰ παράδοξον δὲ συμπτῶσιν ἤνοιξε τὴν Γραφὴν καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ τὸν 91ον ψαλμόν. Ὁ Αὐτοκράτωρ προσβλήθεις ἐκ τῆς συμπτώσεως, ἤκραζετο ὡς ἂν ἤκουε αὐτὸν τὸν Θεὸν λαλοῦντα εἰς τὴν καρδίαν του. Ἐξ ἐκείνης δὲ τῆς ὥρας ἀληθῶς ἔλεγε περὶ τοῦ Ὑψίστου, «Αὐτὸς εἶναι καταφύγιόν μου καὶ φρούριόν μου καὶ βράχος μου—εἰς Αὐτὸν θέλω ἐλπίζειν.»

Ὁ Θεὸς ἀντήμειψε τὴν πίστιν του καὶ τῷ ἔδωκε τὴν νίκην καθ' ὅλων τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ. Ἡ χιὼν καὶ ὁ πάγος καὶ ὁ τρομερὸς παγετὸς ἐξέπληρωσαν τὴν θεῖαν βουλὴν, τὸ δὲ μεγαλοπρεπὲς καὶ τρομερὸν στράτευμα τοῦ ἐπιδρομῆως κατε-

στράφη μὲ καταστροφὴν ὁμοίαν μὲ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὑπέστη ὁ στρατὸς τοῦ Σενναχειρίμ βασιλέως τῆς Βαβυλώνας, τὸν ὁποῖον ἐκτύπησεν ὁ Κύριος διὰ τὴν ἑπαρσιν αὐτοῦ. Ὁ δὲ νικητὴς ἔδειξε τὴν πρὸς τὸν Κύριον εὐγνωμοσύνην του, δεῖξας ἔλεος εἰς τοὺς νικηθέντας.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος περιεποιήθη φιλανθρωπῶς τοὺς διασωθέντας πληγωμένους καὶ ἀσθενεῖς ἐκ τοῦ μεγάλου στρατοῦ τοῦ Ναπολέοντος, ἐπισκεπτόμενος μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του καὶ παρηγορῶν αὐτοὺς εἰς τὰ νοσοκομεῖα, ὅπου ὁ τύφος ἐδεκάτιζε τοὺς ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ τῆς πείνης καταβεβλημένους Γάλλους.

Ὅλα ταῦτα εἶχε πράξει πρὸ τῆς 4ης Ἰουνίου, ὅτε ἐκάθητο μελαγχολικὸς καὶ σύνους εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἐίλβρον. Τῷ ἔλλειπε κάτι τι, ἡ δὲ καρδιά του συνησθάνετο τὴν ἄλγειν ταύτην. Ὁ κόσμος ὅλος ἐθαύμαζε καὶ ἐπῆνει τὴν γενναιοφυλίαν του καὶ τὴν πρὸς τοὺς νικηθέντας συγκατάθεσιν του, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ τὸν πόθον του. Ὅ,τι ἐπόθει, ὅ,τι ἐχρειάζετο ἦτο εἰρήνη — εἰρήνη τῆς ψυχῆς — εἰρήνη μὲ τὸν Θεόν. Πρὸ πολλοῦ εἶχε παραιτήσῃ πάσας τὰς ἐξωτερικὰς ἁμαρτίας, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκβάλῃ τὴν ἁμαρτίαν ἀπὸ τῆς καρδίας του. Ὅσῳ περισσότερον ἠγωνίζετο, τόσῳ περισσότερον ἠσθάνετο τὴν ἀδυναμίαν καὶ ἀμηχανίαν του. Οὐδεμίαν παρηγορίαν εἶρχετο ἀπὸ τὰς σελίδας τῆς Βίβλου του, εὐρίσκετο δὲ εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀπελπισίας, ὅτε αἰφνης ἐνεθυμήθη, ὅτι ἤκουσέ ποτε περὶ μιᾶς Γαλλίδος, ἣτις ἐφημιζέτο διὰ τὴν εὐσέθειαν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ διὰ τὸ ἀλλόκοτον αὐτῆς, ἣτις εἶχε γράψῃ ποτὲ εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν μίαν περιεργὸν ἐπιστολὴν περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. «Ἐπεθύμουν ἡ κυρία Δὲ Κρούδενερ νὰ ἤρχετο καὶ πρὸς ἐμὲ καὶ νὰ μοὶ ὠμίλει, ἵσως μὲ ἐβοήθει νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν μου ταύτην,» εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ καθ' ἑαυτόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ἀγαπητὸς του ὑπάσπιστής εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον. «Μεγαλειότατε — εἶπε μὲ τόνον δειλίας — εἶναι μία κυρία εἰς τὸν προθάλαμον καὶ ἐπιμένει νὰ ἴδῃ τὴν Μεγαλειότητά σας. Καὶ τόσον ἐξώρας! Τῆς εἶπον ὅσα ἡδυνήθην διὰ νὰ τὴν καταπείσω νὰ ἀναχωρήσῃ, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ. Δὲν δύναμαι νὰ τὴν ξεφορτωθῶ!

— Ποία εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Ἡ Δέσποινα Δὲ Κρούδενερ!

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀκούσας τὸ ὄνομα, ἐσάθη ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα ἄφωνος — τῷ ἐφάνη ὅτι ὠνειρεύετο. Συνελθὼν δὲ διέταξε νὰ εἰσαχθῇ ἡ ἐν λόγῳ κυρία.

(ἀκολουθεῖ.)